

LAJTHA LÁSZLÓ 130¹

Rózsavölgyi és Társa Kiadó, 2022

A *Lajtha László írásai* című kritikai összkiadást Berlász Melinda, Széchenyi-díjas zenetörténész, az MMA rendes tagja mutatta be: 2022. október 10-én a Vigadó Makovecz-termében

Tisztelt Hallgatóim, Hölgyeim és Uraim, kedves kollégáim, barátaim,

a közelmúltban új nézőpontokkal gyarapodó Lajtha-kutatás és -irodalom egy új távlatot jelentő forráskiadvánnyal gyarapodott: Lajtha László írásműveinek kritikai összkiadásával. A kétkötetes írásgyűjtemény – jelenlegi ismereteink alapján – Lajtha összes nyilvánosságának szóló írásművét és előadását tartalmazza.

A kiadás előzményeként említhető az általam 1992-ben, a Lajtha-centenárium alkalmára közzétett válogatott írásgyűjtemény, amely *Összegyűjtött írások* címen Lajtha 55 művét tartalmazta. Az összkiadást előkészítő, több évtizedet igénylő forráskutatások a közelmúltban zárultak le, és a hiánypótló terv a jelenlegi évforduló alkalmára megvalósult. A kétkötetes gyűjtemény első alkalommal nyújt lehetőséget arra, hogy Lajthát *saját megnyilatkozásainak* ismeretében, írásműveinek teljességében, kritikai jegyzetek útmutatásával tanulmányozza az olvasó.

¹ A Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti tagozata 2022. október 10-én a Vigadó Makovecz termében könyvbemutatót és kerekasztal-beszélgetést rendezett Lajtha László születésének 130. évfordulója és Berlász Melinda 80. születésnapja alkalmából. A rendezvény teljes programját Berlász Melinda Széchenyi-díjas zenetörténész, az MMA rendes tagja szerkesztette, az előadás moderátora Solymosi-Tari Emőke, a Művészetelméleti Tagozat vezetője volt. Lajtha László írásai I–II. című kiadványt a kötet közreadója, Berlász Melinda mutatta be, felolvasásának szövegét jelen közleményünkben tesszük közzé.

(Akadémiai Kiadó, Budapest, 1992)

Írásainak népzene tudományi értéke és jelentősége van: elsődlegesen Lajtha kutatói életművének vonatkozásában, de a magyar és a nemzetközi tudománytörténeti kapcsolatok oldaláról is. A Lajtha-írások gyűjteményének elsődleges rendeltetése arra irányul, hogy a töredékes ismeretekre szorítkozó, általánosságok szintjén megrekedt Lajtha-jelenséget a szerzői források tudományos értékelése alapján újra értelmezze. Más oldalról pedig, – a Bartók és Kodály-életmű vonatkozásában a gyűjtemény ugyancsak fontos támpontul szolgál Lajthának a közös kutatás érdekeit előmozdító, Bartók és Kodály kutatói eredményeit alátámasztó tevékenységének ismerete. E kétoldalú, egymástól elválaszthatatlan nézőpont megteremtéséhez hiteles forrásanyagot nyújt a Lajtha-írások kritikai összkiadása.

A 20. század első évtizedeiben, a népzene kutatás hőskorában, Lajtha, – aki 10 évvel volt fiatalabb Bartóknál és Kodálynál, – mesterei példáját követve – már 1911-ben, 19 évesen bekapcsolódott a népdalgyűjtő mozgalomba. Lajtha volt az első kutató, aki intézményes keretben, a Nemzeti- illetve a későbbi Néprajzi Múzeum keretében őrzött népzenei gyűjtemény felelős munkakörében gyűjtéseivel, cikkeivel, előadásaival és tudományszervező tevékenységével az az országos népdalgyűjtő program megalapozásán fáradozott. Írásainak teljeskörű ismeretében jól körvonalazódnak a közösséget képviselő és személyes, egyéni kutatói kezdeményezései. Lajtha témaválasztásaiban és döntéseiben egy szuverén kutató-egyéniség nézetei érvényesültek, amelyek számos vonatkozásban kiegészítették Bartók és Kodály népzenei munkásságát. Ezek közül itt most csak néhány eredményét említem meg: elsőként a hangszeres népzene- és néptánc kutatás terén végzett alapkutatásait, másodsor azt a pedagógiai jellegű tevékenységet, amely a fiatal népzene kutatók zenei

szakképzésére irányult a népzenei dallamlejegyzések ismeretátadása során, és nem utolsósorban Lajtha nemzetközi tudományszervezői szerepét a korabeli európai népzene kutatás szervezeteiben: előbb Párizsban, utóbb Londonban.

A következőben az írásgyűjtemény *tartalmi felépítését és tematikus arányait* ismertetem. A kétkötetes kiadvány legjelentősebb és egyben legterjedelmesebb tematikus egységét a népzene- és néptánc tudomány körébe tartozó tanulmányok, cikkek alkotják. A népzene és néptánc kutatás, egymástól elválaszthatatlan tartalmi egységébe számszerűen 57 Lajtha-írásmű tartozik, és ha ide soroljuk az új nézőpontot képviselő hangszertörténeti írásait is, a három témakör együttesen 63 művet, azaz a teljes kiadvány 3/4-részét, 600 oldalnyi terjedelmű publikációt jelent. Ez az arány a Lajtha-életmű négy évtizedes tudományos munkásságának kezdő és záró közleményeiről is tájékoztatást nyújt: Bartók-első népzenei köteteiről beszámoló recenziójáról, amelyet 1925-ben közölt az *Ethnographia* folyóiratban, és az 1963 februárjában, a halála előtt 2 nappal vele folytatott, szombathelyi interjúig a vas megyei folyóiratokban.

Az írások, második, számbelileg és terjedelmileg kisebb csoportja, a műveknek mintegy 1/4 arányában, 38 alkalmi jellegű, zenepublicisztikai cikket tartalmaz. A zeneélet különféle kérdéseiről, zeneszerzőkről, koncertekről szóló beszámolók és kritikák színes öszképében Lajtha egyéni ízlésének, kritikai megállapításainak, a hazai és külföldi zeneletről szóló beszámolóknak változatossága kerül előtérbe.

A kötet utolsó fejezete a személyes jellegű írásokat közli. Itt ismerhetők meg a Lajthával készült interjúk, amelyeknek száma meglepően csekély: a zenei és tudományos életben közismert személyiséggel a korabeli sajtóban mindössze 5 interjú közléséről van tudomásunk, és ezek között csupán két írásmű szerepel, amelyekben Lajtha saját kompozícióiról nyilatkozott: az egyikben, 1948-ban, mint filmzenében járatos komponista a műfaj időszerű kérdéseiről szolt, tekintve, hogy akkoriban komponált filmzenét T. S. Eliot „Muder in the Cathedral” című művéhez. A második zeneszerzői közlemény egy 1956 után készült nyilatkozat volt, amelyben VII. szimfóniájának párizsi bemutatójával kapcsolatos politikai jellegű támadásokra adott választ. A további írásművek családi-zenei rendezvényekhez kapcsolódó előadásokhoz, eseményekhez fűződtek.

A fenti áttekintéshez néhány, összefoglaló jellegű megállapítás tartozik. A kötetben közzétett 104 írásmű mindegyike Lajtha saját alkotása, közöttük csupán négy kétszerzős publikáció található, amelyeknek társszerzői Lajtha Néprajzi Múzeum-beli munkatársai és népzene kutató tanítványai voltak: a tanítványok közül Veress Sándorral és Dincsér Oszkárral dolgozott közös

művön, a Magyarság Néprajza IV. kötetének Tánc-fejezetében Gőnyey Sándor néptánc-fotográfus-kutatóval működött együtt, és egy korábbi cikkében Varjú Elemér művelődéstörténész volt szerzőtársa. Gyűjteményünkben minden írásművet magyar nyelven adtunk közre az eredeti források alapján. A művek szerves részét képező kottapéldák nagy részét digitális kottagrafikai eljárással állítottuk elő, Meszéna Beáta kiváló munkájának eredményeként.

Ismertetésemet a két kötet tartalomjegyzékének bemutatásával zárom, ezt követően két kiválasztott Lajtha-mű felolvasása következik

AZ I. KÖTET TARTALOMJEGYZÉKE

A közreadó előszava

Rövidítésjegyzék

I. ÖNÉLETRAJZI ÍRÁSOK

1. Önéletrajz
2. Pályakép

II. A MAGYAR NÉPZENÉRŐL, NÉPZENEKUTATÁSRÓL (3–50.)

A. Kiadványokban megjelent írások: tanulmányok, cikkek, konferencia-előadások, bibliográfiák

3. Bartók zenefolklorisztikai munkái
4. A magyar népzene kora
5. A „Basa Pista” népballada történeti háttere
6. A népzene gyűjtéséről
7. Népzenei formaproblémák
8. A kultuszminisztérium gramofonakciója
9. A magyar népzene
10. Népdalgyűjtés
11. Az 1930. évi népzenei gyűjtések
12. Kiszejárás a Hont megyei Ipolybalogon
13. A népzeneről. Nyugat-konferencia
14. A magyar népdal
15. Előszó [a *Musique et chanson populaires* c. kötethez]
16. Kispaládi pünkösdlő
17. Kuruc eredetű dallam a magyar népdalgyűjtésben
18. Népdal, népzene gyűjtés (társszerző: Veress Sándor)
19. A magyar zene pszichológiai háttere
20. Magyarországon virul a népies műzene
21. Levél egy falusi tanítóhoz
22. A gramofonlemezre való népdalgyűjtés muzeológiai jelentősége
23. Magyarország. Bevezetés Magyarország népzenejéhez: a kutatás, rendszerezés és hangrögzítés módszerei [Fejezet a *Folklore musicale* c. kötetben]
24. Mi a népművészet?
25. A népművészet eredete
26. A „vadleány”

27. Gondolatok a népkultúráról
28. Újra megtalált magyar népdaltípus
29. Egy magyar ráolvasó énekelt töredéke
30. Előszó [a *Collection Phonothèque Nationale* c. kötethez]
31. Egy „hamis” zenekar
32. A „hamis intonálás” a népzeneben
33. Előszó [a *Szépkenyerűszentmártoni gyűjtéshez*]
34. Bevezető [a *Széki gyűjtéshez*]
35. Előszó [a *Kőrispataki gyűjtéshez*]
36. Előszó [a *Sopron megyei virrasztóénekekhez*]
37. Walter Wiora–Walter Salmen: „Die Tanzmusik in Deutschen Mittelalter”. Walter Wiora: „Die Brautreigen zu Kölbick in der Heiligen Nacht des Jahres 1020”
38. Felix Hoerburger: „Der Tanz mit der Trommel”
39. Faragó József–Jagamas János: *Moldvai csángó népballadák*. Domokos Pál Péter–Rajeczky Benjamin: *Csángó népzene I.*
40. Előszó [a *Dunántúli táncok és dallamok I.* kötetéhez]

B. A szerző életében kéziratban maradt előadások

41. A magyar népzene
42. Néhány gondolat a magyar népzene előadásmódjáról
43. A magyar siratókról
44. In vivo, in vitro. A magyar népzene tudomány technikai előfeltételei
45. A népdal keletkezése. A közösség és az egyén szerepe a népdal keletkezésében
46. A magyar népzeneről
47. A népzene változó sajátosságai a különböző népek közösségeiben
48. A népzene alkotói megközelítésének különbözőségei Bartóknál, Kodálynál és saját zenémben
49. Cigánybandák és a magyar népzene
50. Gondolatok a népzene gyűjtésének, lejegyzésének és rendszerezésének módszeréről

Az első kötet, mint látható, összesen 50 publikációt tartalmaz, két fejezetben. Az első fejezet Lajtha két önéletrajzi írását közli, a másodikban Lajtha a népzenei tárgyú írásait csoportosítottuk: a megjelent és a kéziratban maradt művek szempontjából.

Lajtha népzenei tárgyú írásműveinek rendeltetése és szerepe a II. világháborút megelőző három évtizedes időszakban, és az 1948/49-es politikai fordulat utáni években lényeges különbséget mutat. Az első időszakban, amikor Lajtha Néprajzi Múzeum népzenei osztálya felelős munkatársa volt számos ismeretterjesztő és szaktudományos írást közölt a népzene gyűjtés történeti jelentőségéről, és felelősségteljes cikkekben sürgette a korszerű népzenei hangfelvételek alkalmazásának ügyét. Ebben a periódusban, a 30-as években kapcsolódott be a párizsi nemzetközi népzenei szervezet tevékenységébe, amelynek keretében jelentős nemzetközi kiadványok szerzője és közreadója volt (1934, 1939). Saját népzenei gyűjtéseinek közlését ekkoriban másodlagos

feladatnak tekintette, viszonylag kevés, de figyelemre méltó dallamközlő cikket jelentetett meg az *Ethnographia* c. folyóirat hasábjain.

Miután múzeumi állásából a fordulat évében, 1949-ben elbocsátották, kutatómunkáját a következő 13 éves időszakban új szempontok alapján folytatta: előtérbe helyezte nagy jelentőségű, 1940–1943-ig folytatott erdélyi gyűjtéseinek közreadását a *Népzenei monográfiák* című, a Zeneműkiadónál megjelent

kötetsorozatban, és gyűjtőútjait nyugatmagyarországi megyékre összpontosította: két választott munkatársának Erdélyi Zsuzsannának és Tóth Margitnak társaságában. Közreműködésükkel valósult meg a *Sopron megyei virrasztóénekek* dallamgyűjteménye és a szombathelyi cigány-együttesek repertoárvizsgálata a *Dunántúli táncok és dallamok* című kiadvány I. kötetében. A rendkívüli energiát igénylő kötet-közreadói és nyugat-dunántúli gyűjtői munkája mellett újabb tudományos kérdésekkel foglalkozó publikációk közlésére igen kevés ideje maradt. A Tartalomjegyzék is arról tanúskodik, hogy a *Népzenei monográfiák* sorozatban közölt öt dallamgyűjteményt bevezető tanulmányán kívül ezekben az években csupán egy-két szakmai tanulmánya jelent meg – ezek közül a Kodály 70. születésnapjára készült kötetben az „Egy hamis zenekar” című tanulmánya és ennek francia változata érdemel említést, és a későbbiekben a *Journal of the International Folk Music Council*ban közzétett néhány idegennyelvű könyvismertetés.

A II. KÖTET TARTALOMJEGYZÉKE

III. A MAGYAR NÉPTÁNCRÓL (51–57.)

51. Népi játékok és táncok Magyarországon
52. A magyar néptánc
53. Tánc (társzerző: Gönyey Sándor)

54. A paraszttánc
 55. A magyar tánc
 56. A magyar néptánc
 57. Molnár István: Magyar táncagyományok
- IV. HANGSZERTÖRTÉNET, ZENEI IKONOGRÁFIA (58–63.)

58. A tárogató vándorútja Perzsiából Európába
59. Két régi lantról
60. A tárogatóról
61. Díszített hangszerek
62. Magyar hangszerábrázolásokról
63. A tekerő (társszerző: Dincser Oszkár)

V. ZENEI PUBLICISZTIKA: CIKKEK, ZENEKRITIKÁK, KÖNYVISMERTETÉSEK, NEKROLÓGOK, ELŐADÁSOK (64–91.)

A. Zeneéletről, zeneszerzőkről, zenetörténeti, művészeti kérdésekről

64. Egy Szent Erzsébet-himnusz Zsigmond király korából (társszerző: Varjú Elemér)
65. Kern Aurél
66. Hevesi Andor: Beethoven intim élete
67. Javaslat a magyar zene bel- és külföldi propagálásáról
68. Árokszállásy János: Hatvan elő- és utójáték orgonára vagy harmóniumra
69. Schweitzer zenei munkássága
70. Egyházzenei vitánk margójára
71. Hubay Jenő
72. A közönség és a mai zene
73. Mozart
74. Palotay Gertrúd: Oszmán-török elemek a magyar hímzésben
75. Liszt és a modern zene
76. Megemlékezés Bartók Béláról
77. Claude Debussy
78. Vaughan Williams
79. Megnyitó beszéd Medveczky Jenő kiállításán

B. Zenekritikák

80. Farkas Ödön: A holnap dalai
81. Dohnányi hangversenye
82. Hangversenyek [Olasz-francia operaest, a Waldbauer-Kerpely kvartett matinéja, és Haydn: Teremtés]
83. Orgonahangverseny [Antalfy-Zsiross Dezső]
84. Liszt Ferenc emlékezete [Növendék-hangverseny]
85. Zongorahangverseny [Dohnányi Ernő]
86. Filharmóniai hangverseny [Dohnányi: Hegedűverseny]
87. Egy Bach-est tanulságai [A *Crescendo* folyóirat zenekari Bach-estje]
88. Gítárhangverseny [Andrés Segovia]
89. Durigo Ilona és a Roth-kvartett hangversenye
90. Dohnányi–Galfrès: A Szent fáklya
91. Egy francia balett Budapesten

VI. SZEMÉLYES JELLEGŰ NYILATKOZATOK MŰVEIRŐL, NÉZETEIRŐL: interjúk, baráti körben tartott előadások, cikkek, nyilatkozatok (92–101.)

92. Premier után
93. Konfirmál a fiam
94. Beszélgetés a művészetről
95. A romantikáról
96. Zene és film
97. Nyilatkozat [a VII. szimfóniáról]
98. Lajtha László látogatása Párizsban
99. A szépséghez sokféle út visz... Lajtha László a zenei stílusról, a balettről, a filmről
100. Beszélgetés Lajtha Lászlóval a vasi népzene kutatásáról
101. Dr. Lajtha László

FÜGGELÉK

102. A magyar dalkincs
103. A magyar zene ősi múltja
104. „Nincs népzene külön... Minden együtt él”

Lajtha László írásainak jegyzéke

Névmutató

A II. kötet III. fejezete Lajtha tánckutatással foglalkozói publikációit tartalmazza, amelyek elválaszthatatlanul összekapcsolódtak hangszeres és vokális gyűjtéseivel. Félrevezető lenne, ha az itt feltüntetett 7 közlemény alapján másodlagosnak tekintenénk Lajtha tánckutatói tevékenységét. Éppen ellenkezőleg: pályájának első korszakában a néptánckutatás történetét és tánc típusait ismertető nagyszabású tanulmánya, amely a korszakos jelentőségű *Magyarság Néprajza* sorozat IV. kötetében jelent meg, egyéni kutatási eredményeinek legteljesebb, legátfogóbb tudományos publikációja volt, amelynek jelentőségét osztatlan szakmai elismerés és egy közelmúltban megjelent, újabb kiadás is alátámasztja.

A IV. fejezet Lajtha néhány éves múzeumi megbízásának, a hangszertörténeti gyűjtemény körében végzett munkásságának eredményeiről tájékoztat. A múlt század '20-as éveiben megfogalmazott tervei egyrészt a historikus előadói gyakorlat kérdésében, másrészt a magyar zenei ikonográfiai kutatások terén fontos javaslatokat tartalmaztak.

Az V. fejezet Lajtha zenepublicisztikai írásainak, cikkeinek, kritikáinak gyűjteménye. A zeneéletről, zeneszerzőkről, zenetörténeti, művészeti kérdésekről szóló írások arról is tájékoztatnak, hogy Lajtha a két világháború közötti években milyen irodalmi csoportokhoz, fórumokhoz tartozott: a 30-as

években főként a *Protestáns Szemlének* dolgozott az akkori szerkesztővel, Áprily Lajossal való művészi kapcsolata következtében, a 40-es években fontos tanulmányokat közölt az Illyés-szerkesztette: *Magyar Csillag* felkérésére. Egykori tanítványa, Sárosi Bálint szerint Lajtha „műveltségére, eleganciájára, szellemességére, zeneszerzői modernségére és eredetiségére leginkább ezekből az írásaiból lehet következtetni.”²

A zenepublicisztikai cikkeket tartalmazó fejezetben sajátos szerepet töltenek be azok a Lajtha által írt művészi portrék, – például a *Vaughan Williamsről*, *Debussyről* közölt írások, – amelyekben kivételes azonosulási készséggel, szándéka ellenére – saját zeneszerzői önarcképét rajzolta meg. Ezek egyike volt az a kivételes alkalomra írt megnyitó beszéd, amely a kortárs festőművész, Medveczky Jenő kiállításán hangzott el, s amely hamarosan körünkben is elhangzik.

A Lajtha-írások ismertetését két kiválasztott mű felolvasásával egészítem ki. Első választásom a kötet nyitó fejezetből a *Pályakép* ismertetésére esett, mert úgy tapasztaltam, hogy Lajtha művészi és tudósi eseménytörténete még napjainkban sem tekinthető közismertnek. A *Pályakép* nem önálló írásműnek készült. 1962 tavaszán, amikor 14 év megszakítás után Lajtha ismét Nyugat-Európába utazhatott, körútjának első állomásán, az Oslói egyetemen olvasta fel Bartókról, Kodályról és önmagáról szóló angol nyelvű előadását, amelynek záró része a *Pályakép* volt. A magyar nyelvre fordított szövegváltozatot a későbbiekben Lajtha özvegye önálló tájékoztató közleményként sokszorosította.

(A Pályakép című közlemény a Lajtha László írásai című kötet 2. közleményeként, a 33–34. oldalon olvasható.)

A második kiválasztott írásművet, mint Lajtha egyetlen kiállítás-megnyitó beszédének ismertetését itt, a Művészeti Akadémia hallgatóságának körében figyelemre érdemes lehetőségnek tekintem, olyan ritkaságszámba menő 20. századi megnyilatkozásnak, amelyben egy zeneszerző arról tesz vallomást, hogy a festészet számára elsődleges inspirációs forrást jelent. Medveczky Jenő festőművész kiállításának bevezető szövege Lajthát egy kivételes művészi azonosulás átélésére ösztönözte. Medveczkyvel való közösségvállalását oly módon is kifejezésre juttatta, hogy írását többesszám egyes személyben fogalmazta meg. Semmi kétség nincs abban, hogy Lajtha saját művészi ars poétikáját, önarcképét alkotta meg ebben a szövegben. Az 1962 őszen kelt megnyitó beszédben élete utolsó művészi portréját hagyta az utókorra.

² Idézet Sárosi Bálint lektori véleményéből, amelyben az 1992-ben, az Akadémiai kiadónál megjelent *Lajtha László összegyűjtött írásai* című kötetet értékelte. Kézirat.

Az írásmű felolvasásával egyidejűleg Medveczky Jenő 12 festménye is megjelenik a vetítőn, amely Sturcz János művészettörténész tagtársam áldozatos segítségének eredménye. (Hálás köszönet illető őt ezért a szakmai társulásért.)

(A Megnyitó beszéd Medveczky Jenő kiállításán című írásmű a Lajtha László írásai II. kötetének 678. oldalán olvasható. A kötetbemutató alkalmával a szöveg felolvasásával egyidejűleg Medveczky-festmények vetítése folyt.)

LAJTHA 130 (pdf)

(A Kerekasztal beszélgetés után, – amelynek Berlász Melinda, Tari Lujza, Bíró Viola, Sebő Ferenc, Pávai István és Solymosi-Tari Emőke voltak a résztvevői – Lajtha három zongorakíséretes népdalfeldolgozása hangzott el Meláth Andrea énekművész és Virág Emese zongoraművész előadásában.)

Kötetbemutatónk záró eseményeként a Lajtha-írások szerzője zeneszerzőként is megszólal. A most elhangzó három népdalfeldolgozás keletkezéstörténeti háttéréről, utóéletéről érdemes néhány kapcsolatos ismeretet közölni.

A Lajtha gyűjtötte eredeti népdalokon alapuló zongora-kíséretes feldolgozások egy közös hanglezakciónak, a Kultuszminisztérium által kezdeményezett lemezsorozatnak felkérésére készültek. Az 1929-ben, 40 hanglemezt betöltő magyar népdalfeldolgozások, amelyek között Bartók, Kodály és Lajtha számos zongora-kíséretes népdalfeldolgozása szerepelt, komoly előrelépést jelentett a korabeli népdalgyűjtő mozgalom hagyományőrző jelentőségének társadalmi befogadásában. A mozgalom értékeiről Lajtha „A kultuszminisztérium gramofonakciója” című (kötetünk 8. számaként közölt 66—71. l.) írásában elismeréssel nyilatkozott. A Bartók zongorakíséretét és a korabeli kiváló előadóművészek énekét, játékát megörökítő *His Masters Voice* néven ismert hanglemezsorozat a következő évtizedekben szinte feledésbe merült.

Medgyaszay Vilma - Magyar népdalok (2:41)

Medgyaszay Vilma, zongorán kíséri Bartók Béla - Magyar népdalok (Nem messze van ide Kismargitta, Végig mentem a tárkányi sej-haj nagy utcán) népdal, feldolgozta Bartók Béla, 1929. Lemez: His Master's Voice AM 1678

Medgyaszay Vilma - Most jöttem Erdélyből, Cigánydal (2:41)

Medgyaszay Vilma, zongorán kíséri Bartók Béla - Most jöttem Erdélyből, Cigánydal (magyar népdalok) (1929.) népdal, feldolgozta Kodály Zoltán
Lemez: His Master's Voice AM 1678

Újra élesztésében jelentős szerepet játszott a Lajtha- népdalfeldolgozások vonatkozásában az a 2002-ben megjelent új, bővített kottakiadvány, amely Hollós Máté szerkesztésében, az Akkord kiadónál jelent meg és számos, kéziratban maradt, addig ismeretlen Lajtha-népdalfeldolgozást tartalmazott.

Az értékes művek életre keltésében úttörő szerepe volt annak a jelentős CD kiadványnak is, amelynek előadóművészei Meláth Andrea és Virág Emese voltak, akik most élő előadásban szólaltatják meg a Lajtha-sorozat három darabját. Az eredeti népdalok Lajtha erdélyi, gyűjtésein alapuló kompozíciók, cím szerint: *Mikor Csíkból elindultam*, *Imhol kerekedik*, *Basa Pista balladája*.

[Mikor Csíkból elindultam - When I set out from Csík \(3:10\)](#)

[Imhol kerekedik egy fekete felhő - Here a black cloud is arising \(2:14\)](#)

[Megölték a Basa Pistát - Pista Basa is killed \(4:18\)](#)

© 2001 HUNGAROTON RECORDS LTD.